

NEMOCNIČNÍ zpravodaj

ÚNOR 2020

Mgr. et Mgr. Ludmila Míchalová Mikšíková

Duchovní život je vnitřní
studna, odkud bereme
životní energii

Mgr. et Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Pomáháme pacientům hledat
vlastní cestu

Obsah

4 / Mgr. et Mgr. Ludmila Míchalová Mikšíková:
Duchovní život je vnitřní studna, odkud bereme životní energii

5 - 6 / Nemocniční kaplan
Mgr. et Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.: Pomáháme pacientům hledat vlastní cestu

7 / Oddělení informačních technologií,
aneb co nás čeká

8 / Kardioneuroablace – unikátní operace, kterou dnes
Kardiocentrum Nemocnice České Budějovice nabízí

9 / Kaplani na jednom Písku

10 / Český a slovenský neurologický sjezd v Praze
„Neurologie nejsou bolesti zad“

11 / Nestačí jen správně vést řez, píchnout injekci, ale
je důležité správně vést komunikaci

12 / Představujeme: perioperační sestra. Na mé práci
mě nejvíce baví kreativita

13 / Empatie, ochota a profesionalita
chirurgické ambulance

14 / Kurz pokročilé robotické
onkogynekologické operativy

15 / Evropská nadace Hidradenitis suppurativa

16 / Představujeme: sanitář. Jsem svědkem spousty
šťastných momentů

18 / Jubilejní XXV. dny RAPPL 2020 aneb dny
rinologie, alergologie, pneumologie, praktického
lékařství a lázeňství

19 / Mgr. Helena Prokešová: Jakmile zdravotní
sestru obor traumatologie naplňuje, je to pro ni
jasná srdcovka

20 / ABC WIN 2020

21 / Stáž rekonstrukční plastické mikrochirurgie,
Taiwan 2019

22 / 11. klinicko-anatomické symposium – Poranění AC
a SC kloubu, zlomeniny klíčku, plovoucí rameno

24 / Střední zdravotnická škola a VOŠ zdravotnická
České Budějovice vede mezinárodní projekt nazvaný
Transkulturní ošetřovatelství pro praxi

26 / Mikrochirurgická stáž na Klinice plastické chirurgie
a chirurgie ruky ve Švýcarském Bernu

27 / Antibiotika primárně nepatří do terapie
respiračních virových onemocnění

Mgr. et Mgr. Ludmila Míchalová Mikšíková: Duchovní život je vnitřní studna, odkud bereme životní energii

Od 1. března posiluje kaplanský tým naší nemocnice Mgr. et Mgr. Ludmila Míchalová Mikšíková, kterou si na následujících řádcích představíme.

Můžete zmínit, jakou jste vystudovala školu?

Vystudovala jsem Pedagogickou fakultu, obor Němčina a Křesťanská výchova na univerzitě v Olomouci. Křesťanská výchova mne během studií inspirovala natolik, že jsem se odhodlala k dalšímu studiu, konkrétně evangelické teologii na Univerzitě Karlově v Praze.

Jaká byla vaše další cesta?

Po absolvování jsem byla několik let na mateřské dovolené. Během mé poslední rodičovské dovolené s nejmladší dcerou jsem ale již intenzivně přemýšlela o mém profesním uplatnění. Přemýšlela jsem, zda se stát klasickou farářkou, která má farnost s lidmi, počínaje dětmi, konče seniory, nebo zvolit funkci nemocničního kaplana. Nemocniční prostředí jsem z vlastní zkušenosti i z rodiny znala velmi dobře. Nakonec jsem zvolila obě varianty. Vlivem dalších okolností jsme se přestěhovali na jih Čech – do Českých Budějovic. Chtěla jsem zde působit jako evangelická farářka. K výkonu tohoto povolání ale musíte absolvovat roční praxi pod dohledem jiného faráře, toto jsem absolvovala již zde, v Českých Budějovicích. Dnes jsem farářkou ve Strmilově u Jindřichova Hradce.

Co vás přivedlo do českobudějovické nemocnice?

Po přestěhování do Českých Budějovic jsem začala studovat kurz Nemocniční kaplan na Teologické fakultě Jihočeské univerzity, kde jsme se s panem doktorem Doskočilem potkali. Slovo dalo slovo a my došli k závěru, že by bylo dobré, abych posílila službu v nemocnici. Bonusem je, že jsme muž a žena, katolík a evangelička. Díky tomuto je naše služba pro klienty pestrá. V rámci svého povolání zdejší prostředí

Mgr. et Mgr. Ludmila Míchalová Mikšíková pochází z Valašska, vystudovala evangelickou teologii na Karlově univerzitě v Praze a učitelství pro základní školy obor Německý jazyk a Křesťanská výchova na Palackého univerzitě v Olomouci. V současnosti působí jako evangelická farářka ve Strmilově na Jindřichohradecku a jako lektorka německého jazyka v Českých Budějovicích. Službu nemocniční kaplanky vykonává od roku 2020 z pověření Českobratrské církve evangelické. Je vdaná a má tři dcery.

znám velmi dobře. Chodila jsem sem dlouho jako farářka.

Těšíte se, až nastoupíte do služby?

Těším se na samotnou práci. Těším se také na spolupráci. Jako farářka pracuji stále sama za sebe. Tady budeme pracovat v týmu, být maličkým. Těším se na pacienty a pacientky. Doufám, že se naše služba rozšíří i na další oddělení. Díky tomu, že jsem žena a matka, mohu být pomocí i na Dětském či Neonatologickém oddělení. Některé věci potřebuje žena – pacientka – sdělit jinak, někomu jinému, v určitých situacích potřebuje žena podporu nejen od své rodiny.

Jaká je česká společnost? Vracíme se k duchovnímu životu či náboženství?

Tradiční farnost dnes tvoří jen hrstka lidí. Sílu mé úlohy vidím například v nabídce vyprávět biblické příběhy a přibližovat tradiční křesťanské hodnoty od malých dětí až po mládež. Ve Strmilově nabízím výuku biblických kroužků ve škole i ve školce. Duchovní život se dnes žije jinak. Člověk může vnímat a žít duchovní život, aniž by nutně musel chodit do kostela či se hlásil k nějaké církvi. Tak jak se často předpokládalo dříve.

Co je tedy duchovní život?

Hledání smyslu života. Co je po smrti. Jak fungují základní věci, které mne přesahují... To, co dává mému životu smysl. Co mne popohání v okamžiku, kdy všechno ostatní selhává. Když nás opouští zdraví, štěstí, léta se nám krátí. Přichází pak otázky, co mne drží pohromadě, co dává mému

životu smysl. V tomto okamžiku lidé často přehrávají kaplanovi svůj život. Rekapitulují. Duchovní život je vnitřní studna, odkud bereme životní energii.

Jaká je úloha kaplana?

Jako kaplanka mohu přinést lidem víru, přesah, naději. Mohu se za pacienty modlit. Služba kaplana není jen o nás. My splníme naši roli a dále už to není v naší režii.

Bc. Iva Nováková, MBA

Oddělení vnitřních a vnějších vztahů

*Mgr. et Mgr. Ludmila Míchalová Mikšíková
a Mgr. et Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.
Foto: Jan Luxík*

Nemocniční kaplan Mgr. et Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.: Pomáháme pacientům hledat vlastní cestu

Mgr. et Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D. pracuje v naší nemocnici již dva roky jako nemocniční kaplan. Co tato funkce obnáší? Komu je tato služba určena a jaké je její poslání? Více v rozhovoru.

Znájí vás už po dvou letech všichni zaměstnanci na odděleních?

Pořád je tady prostor na seznámení. Jsou oddělení, kde jsem častěji, ale stejně tak jsou oddělení, kam přicházím spíše výjimečně. Stále se tedy představuji, což je asi přirozené. Nemocnice je velká, personálu je tady hodně, takže ne s každým se setkám. Za ty dva roky ve službě se tady cítím doma, ale zároveň pořád ještě nově.

Chodíte mezi pacienty v civilu?

Chodím v nemocničním oblečení. Mám halenu, bílé kalhoty, visačku, vizuálně splývám s prostředím, což je výhoda. Člověk tím dává najevo, že je součástí týmu. Služba kaplana je komplementární k těm ostatním

Mgr. et Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D. pochází z Hradce Králové, na Jihočeské univerzitě vystudoval latinu, historii a teologii. Působí na Zdravotně sociální fakultě JU, kde přednáší zdravotnickou etiku a latinu. V současné době zde zastává funkci proděkana pro akademické záležitosti. Je katolickým jáhnem. Službu nemocničního kaplana vykonává od roku 2018 z pověření církve římskokatolické. Je ženatý, má tři dcery.

službám, které zde pacientovi poskytujeme. Ostatně v nemocničním oblečení chodí i nemocniční psycholog, fyzioterapeuti a tak dále...

Jak se na vás pacient, který si s vámi chce popovídat, může obrátit?

Jsou tři nejběžnější cesty. První je, že mou službu pacientovi nabídne personál na oddělení. Na odděleních, která navštěvují nejčastěji, mám už styčné osoby, které mě pravidelně oslovují, volají mi. Zpravidla to bývá staniční či vrchní sestra, často také ošetřující lékař. Druhou cestou, která je také poměrně využívaná, je, že si na mě pacient najde kontakt na stránkách nemocnice a ozve se mi. Dělalí to většinou mladší lidé, kteří se na webu pohybují třeba přes mobil. Třetí cestou pak je, že mi zavolá někdo z příbuzných.

S čím se na vás nejčastěji obrací?

Začal bych tím, kde se na mě nejčastěji obrací... Obvykle jsou to obě Oddělení následné péče. Jsou to tedy pacienti dlouhodobě nemocní, kteří jsou tu týdny, měsíce, tudíž na ně doléhá tíže nemoci. Potřebují v dlouhodobém neutěšeném stavu život přehodnotit, jinak uchopit. Kladou si otázky o smyslu situace, nemoci... Jednoduše řečeno – je jim někdy smutno. Nebo jsou to pacienti, kteří mají náboženské ukotvení, které chtějí s někým sdílet, což v nemocnici ne vždy jde. Ale jsou tu samozřejmě i nevěřící pacienti, kteří chtějí s někým probrat své radosti a smutky. Devizou kaplana je, že na to má čas. Není hnáný běžným provozem nemocnice. Vstupuje do toho se ztišením a klidem...

Jak dlouho trvá průměrná návštěva pacienta?

Záleží na tom, jestli je první, nebo opakovaná. První trvá hodinu, hodinu a půl... klidně i déle. Často si začínáme povídat o banálních věcech, o tom, odkud přicházejí a tak dále. Na základě tohoto prostoru důvěry se dostáváme k věcem, které jsou komplikované a trápí je. Častými tématy jsou vztahy. Přemýšlejí třeba o tom, kdo je pro ně důležitý, co jim v životě stojí za to, aby žili.

Vyhledávají vás spíše pacienti bez rodin?

Nebývá to pravidlem. Jsou témata, která jsou bolestivá právě v rodině. Ne vše můžeme otevřít před svými blízkými. Nemocniční kaplan může fungovat jako nezávislá osoba, která není zatížena těmito vztahy.

Zmínil jste Oddělení následné péče... Kam dále chodíte?

Interní oddělení, infekční, chirurgie, intenzivní péče, onkologie... Byl jsem i na neonatologii, v porodnici, na Dětském oddělení. Vlastně skoro všude. Nejčastěji jsem ale opravdu na ONP, interně, chirurgii a onkologii. V tomto pořadí...

Mluvíte spíše s muži, nebo se ženami?

Vedu si statistiky :) Většinou mluvím s ženami narozenými ve 30. a 40. letech. Takže dnešní sedmdesátnice, osmdesátnice... Muži jsou uzavřenější, často v komunikaci úspornější. Ne vždy, ale bývá to tak obvyklé. Ženy často chtějí sdílet vztahy, rodinu, bolest z toho, že se něco nepovedlo, jak by v životě chtěly.

Otevírají se různá zranění z minulosti, bolestivé vzpomínky. Je to generace, jež zažila převratné události 20. století, které je poznamenaly. Války, komunismus, pronásledování...

Udržují s vámi lidé kontakty, i když už jsou propuštěni z nemocnice?

Musím svou službu limitovat nemocnicí, ale ne vždy se to daří. Několikrát jsem toto pravidlo porušil, což není úplně dobré. Snažím se je spíše odkázat na další možnosti. Například na duchovní službu v domově pro seniory nebo v jiných zdravotnických a sociálních službách, pakliže tam je poskytována. Jsou výjimečné případy, kdy jsme stále v kontaktu, ale snažím se to postupně omezovat, abych se mohl věnovat těm pacientům, kteří jsou tu aktuálně hospitalizováni.

Máte stálou klientelu? Vracíte se?

To je nejčastější forma služby... První návštěva je seznamovací, je o hledání prostoru důvěry. Máte-li se někomu svěřit, není to tak, že mu po deseti minutách začnete vyprávět o věcech, které vás tíží. Takže se vracím. Některé pacienty navštěvuji každý týden. Pak jsou ale tací, co jsou tu krátce, se kterými se vlastně jen seznámím, a řekneme si to nejnnutnější. Popovídáme si, ale další kontakt už není...

Zázemí máte v pavilonu T6. I tam vás mohou navštěvovat?

Spíše se jedná o zázemí, kam přijdu a odložím si. Pak jdu do terénu...jsem spíše terénní pracovník nemocnice :)

Pokoje jsou často dvou nebo třílůžkové. Neztrácí se tím intimita?

Je to obtížné, ale jsou to podmínky, se kterými se musím vypořádat. Je-li pacient mobilní, prosím personál, aby nám poskytl zázemí, třeba v jídelně. Vše však závisí na možnostech oddělení. Většinou tak rozhovory probíhají na pokoji, což limituje otevřenost lidí. I mojí. Vidím, že není možné takto veřejně otevírat všechna témata. Hluboké rozhovory mohou vést v momentu, kdy je pacient na pokoji sám. Takové podmínky jsou ale i v jiných nemocnicích.

Nasbíráte mnoho příběhu, většinou smutných... Dokážete je pak odfiltrovat ve vašem životě?

Mám pocit, že celkem přirozeně ano. Člověk má v sobě určité vyrovnávací mechanismy, ne všechno se v něm, lidově řečeno, štosuje. Navíc ne všechny příběhy jsou smutné a mnohé jsou i pro mě povzbuzením a obohacením. Musím naslouchat, věci přijímat, vnímat, mám pocit, že danou situaci umím s pacienty intenzivně prožívat a následně ji pouštět. V tom mi pomáhá také moje víra, že to celé není jen o mě, ale že je tu někdo, komu ty příběhy můžeme odevzdat. V neposlední řadě mám také vlastní rodinu a vyučuji na Zdravotně sociální fakultě. Příležitostí k odreagování mám tedy dost.

Dáváte pacientům rady?

Ano, ale nemám rezervu dobrých rad. To nejde. V duchovní péči to není jako v medicíně. Není lék na bolesti, nějaký léčebný postup. S člověkem jdu kus cesty, záleží na něm, kam mě zavede. Mohu mu být průvodcem, ale nejsem ten, kdo ho někam táhne. Pomáháme hledat vlastní cesty. Snažíme se asistovat, pomoci, držet pomyslně za ruku. Kroky ale dělá člověk sám.

Vaše služba je určena i zaměstnancům naší nemocnice?

Ano, pomáháme také personálu. Často jsem posloužil i zaměstnancům, kteří se museli vypořádat se složitějšími situacemi, ať pracovními či osobními. Pro zaměstnance můžeme být i vnějším uchem, jak kupříkladu uchopit sdělení smutných zpráv. Dále se snažíme zapojit i do dalších aktivit českobudějovické nemocnice, ať se jedná o vzdělávací akce, či o zapojení do paliativního týmu. To je velmi aktuální téma a já jsem velmi rád, že jsme jeho součástí.

Bc. Iva Nováková, MBA

Oddělení vnitřních a vnějších vztahů

Nachlazení? Chřipka? Dopřejte si odpočinek. **NE ANTIBIOTIKA!**

A European Health Initiative

MINISTERSTVO ZDRAVOTNICTVÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

www.mzcr.cz

Kaplani na jednom Písku

Před více než deseti lety bychom se s nemocničními kaplany v jihočeských nemocnicích nesetkali. Dnes působí téměř ve všech.

Jako první zavedla tuto službu písecká nemocnice. Ta se také ve středu 29. ledna stala místem prvního setkání nemocničních kaplanů, kteří působí v nemocnicích v Jihočeském kraji. Jejich počet za tu dobu stoupl na osm – pět mužů a tři ženy. V téměř kompletním počtu se sešli v nově zrekonstruované kapli písecké nemocnice, aby se navzájem osobně poznali, pohovořili o své cestě ke službě nemocničního kaplana i o tom, jak byla duchovní péče v jejich nemocnicích zaváděna a jak je organizována.

Zhodnotili své dosavadní zkušenosti s poskytováním duchovní péče, jakým způsobem a v jakých případech je pacientům nabízena a jak je ze strany

samotných pacientů i zdravotnického personálu přijímána. V neposlední řadě se věnovali duchovnímu slovu a modlitbě za sebe navzájem, svoje rodinná zázemí, nemocnice a pacienty.

Mezi kaplany zavítal a v diskuzi s nimi setrval i ředitel Nemocnice Písek, a.s., MUDr. Jiří Holan, MBA. Ocenil smysl a přínos spirituální péče, která není určena jen pacientům nábožensky zakotveným, ale mohou ji využít všichni bez ohledu na náboženské vyznání či světonázorovou orientaci. A to nejen pacienti a jejich blízcí, ale i zdravotnický personál.

Přítomní kaplani a kaplanky shledali, že každý z nich se ve své službě nachází „na jiném kilometru trati“. Někdo pracuje jako nemocniční kaplan řadu let, někdo zatím několik měsíců, někde je kaplan k dispozici každý den, jinde jen jednou týdně, některé nemocnice disponují kaplí

či podobný prostorem ke ztišení, jinde kaplan slouží jen u lůžka, někde využívají jeho služeb pouze pacienti, jinde je ve větší míře k dispozici zdravotnickému personálu. Jihočeští nemocniční kaplani se také liší svým církevním zakotvením. Většina jich je z církve římskokatolické, jiní jsou z Církve adventistů sedmého dne či Českobratrské církve evangelické. Všechny však spojuje společný cíl – obohatit kvalitní lékařskou a ošetrovatelskou péči o péči spirituální, tedy vedle pozornosti, která je věnována lidskému tělu, věnovat pozornost i jeho duševnímu a duchovnímu rozměru.

V Nemocnici České Budějovice, a.s. působí nemocniční kaplan od roku 2018. Od února tohoto roku získal posilu v osobě nové nemocniční kaplanky Mgr. et Mgr. Ludmily Míchalové Mikšíkové.

Mgr. et Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.
Nemocniční kaplan

Setkání nemocničních kaplanů v kapli písecké nemocnice | Foto: Nemocnice Písek, a.s.